

مدیریت سوانح هسته‌ای از دیدگاه حفاظت پرتوی

مریم موسوی* و مسعود وهابی مقدم

گروه فیزیک، دانشگاه گیلان، رشت، گیلان، ایران.

*گیلان، رشت، دانشگاه گیلان، کد پستی: ۴۱۹۳۸-۳۳۶۹۷

پست الکترونیکی: maryammousavi.2008@gmail.com

چکیده

کاربرد انرژی هسته‌ای به منظور تولید برق در بهره‌برداری عادی و در مقام مقایسه، گزینه مطلوبی در سبد انرژی بسیاری از کشورها به‌شمار می‌رود؛ اما در عین حال، پتانسیل آسیب‌رسانی به مردم و محیط زیست را به هنگام بروز سوانح، هر چند با احتمال اندک، نظیر سایر دستاوردهای فناوری بشر در بر دارد. برنامه‌ریزی موارد اضطرار برای مقابله با این رویدادها، با احتمال هر چند اندک، و ایجاد آمادگی‌های لازم در پرسنل بهره‌بردار، گروه‌های نجات و جوامع پیرامونی اجتناب‌ناپذیر است. محور اصلی مقابله را بهینه‌سازی حفاظت پرتوی، همراه با اعمال برخی محدودیت‌های دُز فردی بر مبنای ترازهای مرجع تشکیل می‌دهد. در این راستا، مسیرهای پرتوگیری، جوامع در معرض پرتوگیری و ویژگی‌های پرتودهی مورد بررسی واقع می‌شود. در مرحله نخست، ارزیابی اولیه از وسعت سانحه و تلاش در مهار آن در اولویت قرار دارد. انجام پرتوپایی از جنبه‌های مختلف و برآورد میزان پرتوگیری در داخل و خارج تأسیسات به همراه تعیین نوع و میزان مواد پرتوزای آزاد شده نیز در این مرحله صورت می‌گیرد و براساس آن، مدیریت عملیات و تقسیم وظایف با توجه به میزان دُز محتمل و در نظر داشتن ترازهای دُز مرجع اعمال می‌شود. در پی آن، برآورد چگونگی پخش مواد پرتوزا از مسیرهای مطرح و به موازات آن، مراقبت در اجرای برنامه از پیش تدوین شده اضطرار بر مبنای مسئولیت‌های تعریف‌شده انجام می‌پذیرد. طی این مراحل، مراقبت در چگونگی انعکاس رویدادها به جامعه، تبیین ریسک و توجه به تأثیر آن بر افکار عمومی، حائز اهمیت فراوان است. مراحل بعدی این مدیریت، برنامه‌ریزی برای اقدامات میان‌مدت و درازمدت، بر حسب مورد، و بررسی اقدامات لازم برای خروج از وضعیت بحران و ارزیابی استراتژی‌های بازگشت به وضعیت عادی را شامل می‌شود.

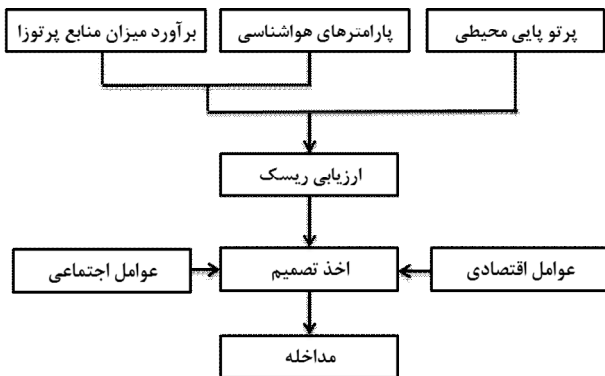
کلیدواژه‌گان: بحران هسته‌ای، مدیریت رادیولوژیکی، برنامه اضطرار، ارزیابی دُز.

۱. مقدمه

تأمین انرژی، که در جوامع مردم‌سالار غالباً متأثر از ملاحظات سیاسی ممتکی بر گرایش افکار عمومی است، مؤثر واقع شود. اگرچه در فرایند طراحی و ساخت نیروگاه‌های هسته‌ای، با بهره‌گیری از پیشرفته‌ترین فناوری‌ها، تلاش فراوانی در جهت حصول اطمینان از ایمنی این تأسیسات و کمینه‌سازی احتمال بروز سوانح تأثیرگذار بر جامعه و محیط زیست صورت می‌پذیرد، برنامه‌ریزی موارد اضطرار برای مقابله با این رویدادها، با احتمال هر چند اندک، و ایجاد آمادگی‌های لازم در پرسنل بهره‌بردار، گروه‌های نجات و جوامع پیرامونی اجتناب‌ناپذیر است. پس از سال ۱۹۸۶ و در پی سوانح نیروگاه‌های هسته‌ای تری مایل

کاربرد انرژی هسته‌ای به منظور تولید برق در بهره‌برداری عادی و در مقام مقایسه، گزینه مطلوبی در سبد انرژی بسیاری از کشورها به‌شمار می‌رود؛ اما در عین حال، پتانسیل آسیب‌رسانی به مردم و محیط زیست را به هنگام بروز سوانح، هر چند با احتمال اندک، نظیر سایر دستاوردهای فناوری بشر در بر دارد. بررسی واقع‌بینانه علل بروز این سوانح و عواقب آن علاوه بر آنکه نقشی اساسی در بهبود جنبه‌های ایمنی طراحی و اصلاح شیوه‌های بهره‌برداری راکتورها ایفا می‌کند، می‌تواند در ارتقای سطح آگاهی عمومی و به تبع آن، در اتخاذ استراتژی مناسب

اتخاذ تصمیم با در نظر گرفتن سایر ورودی‌ها که شامل عوامل اجتماعی و اقتصادی است، انجام می‌پذیرد [۹].

شکل ۱: روند شکل‌گیری پاسخ اضطراری

برای اجرای برنامه‌های بازسازی دو روش مرتبط و مکمل هم باید در نظر گرفته شود:

- اقدامات متمرکز ارگان‌های مسئول کشوری، از جمله تدوین و تصویب قوانین و آئین‌نامه‌ها، تعیین معیارهای ارزیابی وضعیت رادیولوژیکی و استراتژی مداخله، تخصیص منابع ملی و فراهم‌سازی زمینه همکاری‌های بین‌المللی؛

- دخالت مستقیم مردم در سطح محلی با هدف درگیری ذی‌نفعان در فرایند بازسازی و تبدیل معیارهای رادیولوژیکی به رهنمودهای اعمال و رفتار روزمره [۱۱].

مراقبت در چگونگی انعکاس رویدادها به جامعه، تبیین ریسک و توجه به تأثیر آن بر افکار عمومی، طی فرایند رویارویی با پیامدهای سانحه، حائز اهمیت فراوان است.

۳. ویژگی‌های نهشت و مسیرهای پرتوگیری

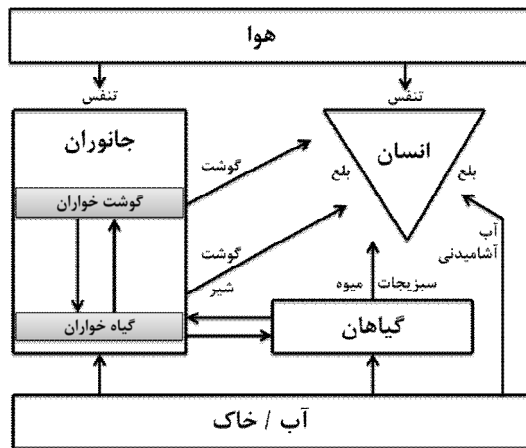
الگوی نهشت به میزان پرتوزایی و انرژی ذرات رها شده و شرایط آب و هوایی در لحظه رهاسازی، به‌ویژه جهت وزش باد و بارشی که احیاناً در مسیر عبور آلاینده‌ها رخ می‌دهد، وابسته

آیلند^۱ و چرنوبیل^۲، سازندگان و بهره‌برداران نیروگاه‌ها ملزم به داشتن برنامه مقابله با شرایط اضطراری درون‌جایگاهی و برون‌جایگاهی شدند و با بروز سانحه اخیر در فوکوشیما^۳ در سال ۲۰۱۱، تأکید سازمان‌های بین‌المللی و ملی بر این امر فزونی یافته است [۷-۱]. حالت اضطرار هسته‌ای در تأسیسات مختلف چرخه سوخت ممکن است به دلیل شکست حفاظ‌های متعدد شامل سیستم‌ها، تجهیزات و خطاهای انسانی رخ دهد [۸]. آغاز کنش‌های رویارویی بلافاصله پس از رویداد سانحه به‌منظور کاهش پرتوگیری جامعه، حائز اهمیت فراوان است. اقدام به‌موقع و براساس برنامه از پیش تدوین شده مواجهه با اضطرار هسته‌ای، می‌تواند به کاهش آسیب‌های احتمالی و پرهیز از آسیب‌های قطعی ناشی از پرتوگیری منجر شود. کاربرد کنش‌های رویارویی با توجه به شدت حادثه، میزان نهشت مواد پرتوزا و سطح آلودگی اندازه‌گیری شده یا مورد انتظار محصولات غذایی در نظر گرفته می‌شود [۹]. پیگیری‌های مداوم جهت برنامه‌ریزی برای تأمین سلامت عمومی، درک و ارزیابی بهتر عوامل اثرگذار، پیش‌بینی نتایج سوانح آینده و تضمین اقدامات مناسب جهت حفاظت در برابر اشعه ضروری است [۱۰].

۲. واکنش اضطراری

از آنجاکه دستیابی به ایمنی صددرصد ممکن نیست، در کنار اقدامات پیشگیرانه، باید طرحی برای مقابله با حوادث پیش‌بینی نشده و یا وضعیت‌های اضطراری وجود داشته باشد. واکنش اضطراری برون‌جایگاهی با هدف انتخاب بهترین اقدام حفاظتی به‌منظور کاهش عواقب انتشار مواد پرتوزا برای عموم افراد و محیط زیست است. مطابق نمودار شکل ۱ ارزیابی خطر ناشی از پرتوگیری براساس شناخت منابع پرتوزا، شرایط هواشناسی و داده‌های حاصل از پرتو پایی محیط زیست برآورد می‌شود. نتیجه این ارزیابی فنی یکی از ورودی‌های فرایند تصمیم‌گیری است.

1. Three Mile Island
2. Chernobyl
3. Fukushima

شکل ۲: مسیرهای پرتوگیری انسان

مناطق خاصی از جمله مراتع کوهستانی، جنگل‌ها و مناطق مرتفع می‌توانند توان نگهداری طولانی‌تری در خاک نسبت به مناطق کشاورزی داشته باشند. در همین راستا، میزان زیادی از انتقال هسته‌های پرتوزا به غذاهای خاص نظیر توت‌ها و قارچ‌ها در جنگل‌ها مشاهده شده است [۱۲، ۳].

مواد پرتوزای منتشر شده در آب‌های سطحی (رودخانه‌ها، دریاچه‌ها، مصب‌ها و دریاها) توسط جریان آب انتقال می‌یابند و توسط فرایندهای پخش رقیق می‌شوند و به وسیله جریان متلاطم پراکنده می‌شوند. در طول مسیر بخشی از آلودگی آب می‌تواند از طریق تثبیت روی مواد جامد معلق و جذب سطحی در رسوبات بستر حذف شود. تثبیت بر روی فاز جامد منجر به کاهش غلظت هسته‌های پرتوزا در فاز آب و قابلیت دسترسی برای موجودات زنده می‌شود. پرتوگیری مستقیم انسان از محیط آبی توسط مصرف آب آشامیدنی و آبزبانی همچون ماهی، میگو و صدف و نیز فعالیت‌های سرگرم‌کننده و ورزشی نظیر ماهی‌گیری و شنا می‌باشد. استفاده از آب رودخانه به‌منظور آبیاری و آب‌دهی دام و استفاده از جلبک‌ها یا لایروبی لجن به‌منظور اصلاح خاک می‌تواند مواد پرتوزا را از آبزیان به سیستم‌های حاکی انتقال دهد و یک مسیر پرتوگیری ثانویه از طریق مصرف محصولات کشاورزی تولید کند [۹، ۱۳].

داده‌های جمعیت‌شناسی یک منطقه برای تعیین مدت زمان قرار گرفتن افراد در معرض پرتوگیری خارجی یا داخلی، از

است. در درازمدت ریزش‌های جوئی اجازه نفوذ مواد پرتوزای نهشت یافته به داخل خاک و انتقال از طریق مسیر آب یا از طریق تعلیق مجدد، در محیط را می‌دهد [۳، ۱۲]. موقعیت جغرافیایی راکتور، چگونگی انتشار، رفتار هسته‌های پرتوزا در محیط و شیوه جابجایی آن‌ها، توزیع جمعیت، محصولات غذایی و عادات مصرف عواملی هستند که در محاسبه دُز تاثیر می‌گذارند [۱۰، ۱۳].

تحرك هسته‌های پرتوزا در اکوسیستم تنها وابسته به عنصر معینی نبوده و تابعی از ترکیب شیمیایی و دینامیک زیستی موجودات زنده نیز است که به بررسی زنجیره غذایی می‌انجامد. علاوه بر این، تأثیرات اقلیمی ناشی از دینامیک هواشناسی را نیز باید در این زمینه متذکر شد. به‌منظور برآورد پیشگویانه یا بازنگرانه عواقب رهایی ماده پرتوزا به محیط، مدل‌های اکولوژیکی متعددی با هدف بررسی کمی انتقال و پخش هسته‌های پرتوزا در زنجیره غذایی به انسان و متعاقب آن، توزیع بین اندام‌های گوناگون کالبد آدمی توسعه یافته است. بسیاری از این مدل‌ها در گزارش‌های کمیسیون علمی آثار تابش‌های اتمی سازمان ملل متحد^۱، گزارش‌های ایمنی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی^۲، کمیسیون بین‌المللی حفاظت در برابر اشعه^۳ و کمیسیون ملی حفاظت در برابر اشعه آمریکا^۴ مرور شده است. برخی از این مدل‌ها، پخش هسته‌های پرتوزا از مکان رهایی را در بر گرفته؛ درحالی‌که تعدادی دیگر ترجیحاً به انتقال از طریق زنجیره غذایی می‌پردازند. بررسی دقیق مسیرهای پرتوگیری در روند ارزیابی دُز فردی و جمعی امری اجتناب‌ناپذیر است [۱۲-۱۴]. مسیرهای پرتوگیری انسان از طریق هوا، آب، خاک و سایر عوامل واسطه‌ای، به‌صورت نمادین در شکل ۲ انعکاس یافته است.

1. UNSCEAR
2. IAEA
3. ICRP
4. NCRP

به علت انتقال سریع ید و انتقال نسبتاً سریع سزیم به علوفه دامها، شیر نیز در فاز اولیه آلوده می شود [۱۷، ۱۸].

ویژه هسته‌هایی که بیشترین نگرانی در مورد انتقال احتمالی به مواد غذایی در مورد آنها وجود دارد، عبارت‌اند از:

¹³¹I: با نیمه عمر فیزیکی ۸ روز و امکان انتقال سریع به شیر از طریق علوفه آلوده و فراجذبی تیروئید در پی تنفس هوای آلوده و بلع مایعات و غذای آلوده [۱۰، ۱۹]؛

¹³⁷Cs: با نیمه عمر فیزیکی ۳۰/۲ سال، نیمه عمر بیولوژیکی نسبتاً کوتاه و امکان انتقال از طریق شیر، گوشت و سبزیجات غده‌ای و فراجذبی تقریباً یکنواخت در بافت نرم؛ ایزوتوپ دیگر سزیم (¹³⁴Cs) با نیمه عمر فیزیکی ۲/۱ سال و سایر ویژگی‌های مشابه نیز در این رابطه مطرح است [۱۰، ۱۷]؛

⁹⁰Sr: با نیمه عمر فیزیکی ۲۸/۸ سال، نیمه عمر بیولوژیکی نسبتاً بلند و امکان انتقال عمدتاً از طریق شیر و فراجذبی در استخوان؛ ایزوتوپ دیگر استرانسیوم (⁸⁹Sr) با نیمه عمر فیزیکی ۵۰/۵ روز و سایر ویژگی‌های مشابه نیز در این رابطه مطرح است [۱۳، ۱۷]؛

²³⁹Pu: با نیمه عمر فیزیکی ۲۴۱۱۰ سال، نیمه عمر بیولوژیکی نسبتاً بلند، عدم تحرک زیاد در محیط زیست و فراجذبی در استخوان و کبد؛ ایزوتوپ‌های دیگر پلوتونیوم، ²³⁸Pu و ²⁴⁰Pu، به ترتیب با نیمه عمرهای فیزیکی ۸۷/۷ سال و ۶۵۶۰ سال و سایر ویژگی‌های مشابه نیز در این رابطه مطرح‌اند [۱۰، ۲۰].

۵. کاربرد اصول حفاظت پرتوی

در شرایط بحران هسته‌ای، اعمال اصول اساسی حفاظت پرتوی معطوف به توجیه‌پذیری اجرای استراتژی حفاظت، بهینه‌سازی حفاظت حاصل از این استراتژی و تعیین سطوح مرجع می‌گردد. از آنجاکه در وضعیت اضطرار، شرایط پرتوگیری نمی‌تواند پیش‌بینی شود، در نتیجه برای محدود کردن دُز فردی در طول بهینه‌سازی سطوح مرجع جایگزین محدودیت دُز در موقعیت‌های برنامه‌ریزی شده پرتوگیری می‌شود [۳].

طریق استنشاق و مصرف مواد غذایی ضرورت دارد [۱۶، ۱۵]. گستره پرتوگیری‌های فردی می‌تواند تحت تأثیر بسیاری از عوامل جداگانه شامل محل سکونت یا اشتغال، حرفه یا شغل و در نتیجه زمان سپری شده و کار انجام گرفته در مناطق خاص، تحت تأثیر آلودگی و نیز عادات فردی، به ویژه رژیم غذایی هر فرد (که می‌تواند وابسته به شرایط اقتصادی و اجتماعی او باشد) قرار گیرد. تجربه نشان داده که استفاده از میانگین فردی برای مدیریت پرتوگیری در یک محیط آلوده مناسب نیست. تفاوت زیادی بین روستاها یا مراکز جمعیتی مجاور، خانوارهای یک روستا و حتی درون یک خانواده با توجه به رژیم غذایی، عادات زندگی و شغل آنها وجود دارد [۳، ۱۲].

در پی آلودگی محیط زیست به مواد پرتوزا مسیرهای متعدد پرتوگیری مطرح است: پرتوگیری خارجی ناشی از حضور هسته‌های پرتوزا در جو یا نهشت آنها بر سطوح خشکی یا آب‌های سطحی و پرتوگیری داخلی از طریق مصرف یا استنشاق مواد آلوده، همان‌گونه که در شکل ۲ نشان داده شده است.

۴. هسته‌های پرتوزای مطرح

اگرچه بسیاری از انواع مختلف مواد پرتوزا می‌توانند پس از یک اورژانس هسته‌ای بزرگ انتشار یابند، طول عمر برخی از آنها بسیار کوتاه بوده و برخی دیگر غیرقابل انتقال به مواد غذایی هستند. ویژه هسته‌های تولید شده در تأسیسات هسته‌ای که برای زنجیره غذایی می‌تواند قابل توجه باشد عبارت‌اند از: ³H، ¹⁴C، ¹²⁹I، ¹³¹I، ¹⁰⁶Ru، ¹⁰³Ru، ⁹⁰Sr، ⁸⁹Sr، ⁶⁰Co، ³⁵S، ⁹⁹Tc، ²³⁵U، ²³⁸Pu، ²³⁹Pu، ²⁴⁰Pu، ¹³⁴Cs، ¹³⁷Cs، ¹⁰³Ce، ¹⁹²Ir و ²⁴¹Am. هنگامی که مقدار زیادی از این ایزوتوپ‌های پرتوزا به محیط زیست انتشار می‌یابند، توسط نهشت بر روی سطح مواد غذایی مانند میوه‌ها و سبزیجات و خوراک دام یا از طریق آب باران یا برف آلوده می‌توانند مواد غذایی را تحت تأثیر قرار دهند. سبزیجات و گیاهان به خصوص آن‌هایی که مساحت برگی زیاد دارند، در مرحله اولیه پس از سانحه تحت تأثیر قرار می‌گیرند.

۵-۱. توجیه‌پذیری استراتژی حفاظت

در شرایطی که امکان پرتوگیری وجود دارد، استراتژی‌های حفاظت که به‌منظور کاهش پرتوگیری‌های فردی انجام می‌شود، باید به اندازه کافی برای فرد و جامعه مفید باشد. با توجه به اصل توجیه‌پذیری، جبران آسیب ناشی از آن سوانح کلان، به مراتب فراتر از محدوده حفاظت رادیولوژیکی می‌رود و استراتژی حفاظت شامل مسائل اقتصادی، سیاسی، زیست‌محیطی، پیامدهای اجتماعی و روانی نیز می‌شود. معیارهای اجتماعی و سیاسی در کاهش و محدودسازی پرتوگیری افرادی که در مناطق آلوده زندگی می‌کنند، اثرگذار است. باید ملاحظات مختلفی برای دو دسته وسیع از اقدامات حفاظتی در نظر گرفت: دسته‌ای که توسط مقامات، کارشناسان و متخصصان اجرا می‌شود و دسته دیگر که به‌طور مستقیم به‌وسیله افرادی که تحت تأثیر قرار گرفته‌اند، به‌عنوان اقدامات حفاظتی خود-یابوری صورت می‌گیرد که نتیجه آن کاهش دُز آینده‌نگر است. در این صورت، باید ساکنان به‌درستی مورد اطلاع‌رسانی واقع شده و آموزش‌های مرتبط (برای کاربرد ابزار و تجهیزات ارائه شده توسط مقامات) به‌منظور گرفتن تصمیمات آگاهانه در رابطه با حفاظت فردی داده شود. باید میان تمایل به بهبود شرایط از یک طرف و بار ناشی از اجرای عملیات حفاظتی از طرف دیگر، تعادل برقرار شود [۳].

۵-۲. بهینه‌سازی استراتژی حفاظت

بهینه‌سازی استراتژی حفاظت به‌منظور حصول اطمینان از انتخاب بهترین استراتژی تحت شرایط غالب است و شامل اصل ALARA^۱ به مفهوم کم در حد معقول و دست‌یافتنی با توجه به عوامل اقتصادی و اجتماعی است. فرایند بهینه‌سازی در مورد جمعیتی که در یک منطقه آلوده خواهند ماند، با چالش‌های خاصی از جمله به توازن رساندن نیاز به حفاظت افراد در مقابل توزیع مواد پرتوزا و نیاز به اقتصاد محلی برای زیستن و ادغام در

بازار جهانی، در نظر گرفتن حقوق و نفع صاحبان سهام در سطح ملی و نیز طراحی توصیه‌های بین‌المللی (برای مثال در تجارت مواد غذایی) روبه‌رو است [۱۳،۳].

در مراحل متفاوت یک سانحه، مسیرهای پرتوگیری ممکن است تغییر کند و داده‌های نظارتی متفاوتی به‌منظور تصمیم‌گیری در مورد اقدامات حفاظتی لازم باشد [۱۶،۱۷]. با در نظر گرفتن اینکه مسیر بلع، مسیر غالب منجر به پرتوگیری است، استراتژی بهینه باید براساس کنترل این مسیر در گروه‌ها باشد. به‌دلیل اینکه هدف نهایی رسیدن سطح پرتوگیری ساکنان به میزان قابل مقایسه با کسانی است که در شرایط عادی زندگی می‌کنند، فرایند بهینه‌سازی استراتژی نه فقط برای زمان قرار گرفتن در شرایط اضطراری پرتوگیری، بلکه برای افرادی که در درازمدت در معرض پرتو هستند، هم مثبت است؛ درحالی‌که در ابتدا ممکن است پرتوگیری نسبتاً زیاد بوده و اولویت به کاهش بالاترین سطح پرتوگیری معطوف شود، در ادامه نیاز است که تلاش مداوم برای کاهش پرتوگیری با زمان صورت گیرد. به این منظور، مقامات مسئول باید به‌طور مداوم، اثربخشی استراتژی حفاظت در محل را ارزیابی کنند و در سطح محلی یا فردی دستورالعمل‌های مؤثرتر و پشتیبانی در مورد چگونگی پیشبرد بهبود وضعیت را ارائه دهند [۱۶،۳].

۵-۳. سطوح مرجع

سطوح مرجع در پایان وضعیت اورژانس پرتوگیری تنظیم می‌شوند؛ یعنی در طول انتقال بین مراحل میانی (در صورت وجود) و مراحل پایانی یک سانحه هسته‌ای زمانی که تصمیم گرفته شد که به مردم اجازه زندگی در یک منطقه آلوده داده شود و باید ترجیحاً در محدوده توصیه‌شده توسط نهادهای مسئول ملی و بین‌المللی (از جمله ICRP) باشد [۳].

به این منظور، بعد از مشخص شدن موقعیت اورژانس و اعمال مداخله لازم، برای تعیین ضرورت مداخله‌های بلندمدت در مورد مواد غذایی، بایستی برنامه‌های نمونه‌برداری تداوم یابد. لازم است موجودی مواد پرتوزای مطرح در سبزیجات، دیگر

1. As Low As Reasonably Achievable

فوری برای متوقف کردن مصرف شیر محلی تا زمانی که سطوح ^{131}I پایدار شود، صورت گیرد. کنش‌های رویارویی فاز کوتاه مدت عبارت‌اند از: معرفی سطوح مرجع موقت بلافاصله برای ^{131}I و در اسرع وقت برای سزیم و استرانسیم پرتوزا؛ جلوگیری از برداشت، انتقال و توزیع محصولات کشاورزی آلوده در سطوح غیر قابل قبول؛ شناسایی منابع جایگزین از مواد غذایی در دسترس از طریق تجارت داخلی و بین‌المللی؛ پیش‌بینی میزان آلودگی طی رشد محصولات زراعی در اسرع وقت؛ شناسایی و بهره‌وری از پتانسیل‌های علمی برای کمک به تصمیم‌گیری؛ حفظ برنامه فشرده نظارت، ارزیابی دُز و مقابله؛ تهیه نقشه‌های دقیق و جامع از آلودگی محیط زیست و نواحی کشت ترجیحاً شامل اطلاعات دوره پیش از نهشت؛ کاهش زمان اقامت افراد در نواحی آلوده و مقابله با تشکیل گرد و غبار به منظور پرهیز از آلودگی‌های ثانویه [۲۲، ۳]. رفع آلودگی منطقه (شامل ساختمان‌ها و مسیرها)، احیای خاک و پسمانداری متعاقب آن، بسته به مورد، در این مرحله آغاز و در مرحله میان مدت تداوم می‌یابد.

۶-۲. مرحله میان مدت

اگر مشکل در مناطق آسیب‌دیده تداوم داشته باشد، باید اقدامات متقابل برای کاهش آلودگی زنجیره مواد غذایی با در نظر گرفتن سطوح مداخله صورت گیرد. مشکل اصلی در این رابطه، ناشی از آلودگی هسته‌های پرتوزا با عمر طولانی، به‌ویژه ^{137}Cs و ^{90}Sr (هر دو با نیمه‌عمرهای قریب ۳۰ سال) است. میزان این آلودگی توسط بررسی‌های رادیولوژیکی در مرحله کوتاه مدت شناخته شده؛ اما پاسخ مناسب در این مرحله، نیازمند رویکردی گسترده‌تر و منظم‌تر نسبت به اقدام کوتاه مدت دارد؛ از این رو، بررسی و در صورت لزوم، تجدید نظر در کنش‌های رویارویی در حال انجام مطرح است. اهم این اقدامات که بخشی نیز با هدف آماده‌سازی برای برنامه‌های طولانی مدت صورت می‌پذیرد، عبارت‌اند از: بررسی و احیاناً تجدید نظر در سطوح مداخله برای مواد غذایی؛ نظارت و کنترل توزیع مواد غذایی

محصولات محلی، ذخایر آب آشامیدنی، و شیر به‌منظور تطبیق با ترازهای مداخله، بررسی شده باشند. حدود و ماهیت این چنین برنامه‌های نمونه‌برداری وابسته به حد و مقیاس رهاسازی، نوع فعالیت‌های کشاورزی و توزیع جمعیت است [۲۰]. علاوه بر این، به محض اینکه رهاسازی و ریزش پرتوزای مربوط به آن خاتمه یافت، خوراک دام‌ها و طیور باید در مدت یک دوره کوتاه زمانی سنجش شود. سنجش‌های گیاهان بعد از اتمام نهشت، اطلاعات باارزشی برای ارزیابی میزان پرتوزایی در این محصولات در هنگام برداشت می‌دهد [۲۱]. به‌طور کلی، کاهش پرتوگیری فراتر از سطح مرجع به تراز بهینه‌سازی شده در اولویت قرار می‌گیرد. با این حال، برای حصول اطمینان از تأمین حفاظت بهینه‌سازی شده، پرتوگیری‌های کمتر از سطح مرجع را نیز نباید نادیده گرفت. به‌عبارت دیگر، کاهش پرتوگیری به تراز کمتر از سطح مرجع، شرط کافی برای قطع اقدامات حفاظتی تا زمانی که امکان کاهش بیشتر پرتوگیری مطابق با فرایند بهینه‌سازی وجود دارد، به‌شمار نمی‌رود [۳].

بررسی نقدگونه مزایا و معایب کاربرد کنش‌های رویارویی و نتایج حاصل از آن، با در نظر گرفتن جوانب گوناگون این امر در مدیریت بحران، تحت عنوان ارزیابی استراتژی صورت می‌پذیرد. ارزیابی سیستمی شاخص‌های قابل سنجش شامل چهار مرحله است: مرحله اول، توصیف محیط آلوده شده و برآورد میزان مواد پرتوزای رها شده؛ مرحله دوم، محاسبه تغییرات زمانی دُز افراد در صورت عدم کاربرد کنش‌های رویارویی با ارزیابی مسیرهای پرتوگیری شامل برآورد میزان آلودگی خاک و مواد غذایی؛ مرحله سوم، ارزیابی شیوه‌های میسر جهت کنش‌های رویارویی؛ و مرحله نهایی، شامل ارزیابی میزان کاهش دُز و آثار مرتبط با کاربرد کنش‌های رویارویی و استراتژی‌های برگزیده [۱۷].

۶. کنش‌های رویارویی

۶-۱. مرحله کوتاه مدت

مدت زمان پاسخ کوتاه مدت بستگی به ویژه‌هسته‌های نهشت یافته با نیمه‌عمر کوتاه (معمولاً ^{131}I با نیمه‌عمر ۸ روز) دارد. باید اقدام

۷. ارزیابی دُز و تعیین وضعیت

شرایط پرتوگیری حاکم پس از اتمام عملیات حفاظتی در طول مراحل اولیه یا میانی یک سانحه هسته‌ای، به‌طور کلی، شامل طیف بسیار گسترده‌ای از پرتوگیری‌های فردی و دُزهای پیش‌بینی شده آتی است. به‌منظور کنترل پرتوگیری در درازمدت، تمایز میزان پرتوگیری گروه‌های مختلف جمعیتی در مناطق آلوده ضرورت دارد. به‌طور کلی، گروه‌های نمونه جمعیت عبارت‌اند از: جمعیت روستایی شامل کشاورزان و خانواده‌های آنان که در مناطق آلوده اقامت دارند یا کار می‌کنند و بیشتر غذایشان از تولیدات گیاهی و دامی محلی است؛ جمعیت شهری ساکن در مناطق آلوده که ممکن است مواد غذایی آن‌ها از خارج این نواحی تأمین گردد و گروه‌های مختلف کارگران در معرض پرتو براساس فعالیت حرفه‌ایشان نظیر جنگل‌بانان و کارگران کارخانجات چوب‌بری در یک ناحیه جنگلی تحت تأثیر قرار گرفته. اعضای این گروه‌ها ممکن است در زمین‌های آلوده اقامت داشته باشند یا فقط در طول ساعات کار آنجا باشند که در حالت دوم، احتمال تأمین غذای آن‌ها از مناطق غیر آلوده وجود دارد. اگر ناحیه دارای جاذبه برای گردشگری باشد، ممکن است نیاز باشد که ساکنان موقت نیز در نظر گرفته شوند [۱۲].

پرتوگیری ناشی از مصرف مواد غذایی آلوده وابسته به نقش غالب تولیدات محلی یا وحشی (ازجمله توت‌ها و قارچ‌ها) در رژیم غذایی است. بیست سال پس از سانحه چرنوبیل، میانگین درون جذب روزانه ^{137}Cs در افراد بالغ بر اثر مصرف قارچ‌ها و توت‌های وحشی در مناطق آلوده اطراف چرنوبیل 10-20 Bq بوده که در مورد برخی افراد ناآگاه یا افرادی با عادات غذایی خاص به چند صد بکرل نیز می‌رسیده است [۳].

در نهایت، با توجه به تجارب کسب شده در مدیریت بحران‌های هسته‌ای تری مایل ایلند، چرنوبیل و فوکوشیما، و بررسی‌های صورت گرفته در پی این سوانح، بایستی بر اهمیت نقش سامان‌دهی مرکز فرماندهی مقابله با اورژانس هسته‌ای و مراکز مراقبت‌های پزشکی در شرایط اورژانس پرتوی، بهبود

برای اطمینان‌بخشی به عموم مردم و ارزیابی اثربخشی کنش‌های رویارویی؛ حصول اطمینان از کاربرد مؤثرترین کنش‌های رویارویی توسط کشاورزان؛ توسعه بانک‌های اطلاعاتی به‌منظور تسهیل تصمیم‌گیری‌های آینده، ازجمله نقشه‌های آلودگی مزارع؛ فراهم‌آوردن زمینه پیش‌بینی بلندمدت رادیولوژیکی (ازجمله آلودگی‌های محیط زیست و محصولات کشاورزی و میزان دُز جمعی)؛ تداوم مطالعات علمی و فنی مورد نیاز برای اجرای کنش‌های رویارویی در آینده؛ آماده‌سازی برنامه‌های بلندمدت براساس سطوح مداخله و کنش‌های رویارویی صورت‌گرفته و در دست انجام؛ تدوین برنامه‌های آموزشی برای متخصصان و عموم مردم (استفاده از مزارع مدل و پروژه‌های نمایشی جهت آموزش تکنیک‌های کنش رویارویی به کشاورزان و انعکاس آثار آن به عموم مردم)؛ و تدوین برنامه تحقیق و توسعه به‌منظور بهبود کنش‌های رویارویی [۲۲،۳].

۳-۶. مرحله درازمدت

در این مرحله، آلودگی پرتوی ناشی از هسته‌های پرتوزا با عمر طولانی مطرح بوده و آلودگی مواد غذایی عمدتاً از طریق جذب مواد پرتوزا توسط ریشه گیاهان صورت می‌گیرد. کنش‌های رویارویی کشاورزی در این مرحله، با دسترسی به مواد غذایی غیر آلوده تأمین شده از خارج از منطقه بحران مؤثر واقع می‌شود. ازجمله این اقدامات، کاربری زمین برای کشت محصولات غیر غذایی است که ممکن است برای چندین سال پس از مرحله واکنش اضطراری ادامه یابد [۲۲].

کاهش آلودگی رادیولوژیکی محیط زیست با گذشت زمان به‌علت فروپاشی هسته‌های پرتوزای موجود، اثر فرایندهای فیزیکی و شیمیایی در توزیع مواد پرتوزا در محیط زیست و تأثیر فعالیت‌های انسانی در تمرکز یا رقت آلاینده‌های پرتوزا، اجرای گام‌به‌گام استراتژی حفاظت در ابعاد بلندمدت را می‌طلبد. این روند با بهبود وضعیت عمدتاً به کاهش تدریجی سطوح مرجع می‌انجامد [۳].

مشخص تبادل اطلاعات با خارج از کشور و دریافت به موقع کمک از نهادهای بین‌المللی، به هنگام ضرورت تأکید کرد.

عملیات پایش پرتو در سطح کشور و سیستم جامع پیش‌بینی اطلاعات دُز محیطی در شرایط اورژانس و تنظیم چارچوب

۸. مراجع

- [1] US NRC, *Recommendations for Enhancing Reactor Safety in the 21st Century*, Washington, D.C., United States Nuclear Regulatory Commission, 2011.
- [2] ICRP-2009^a, *Application of the Commission's Recommendations for the Protection of People in Emergency Exposure Situations*, ICRP Publication, 109. Ann. ICRP 39(1), 2009.
- [3] ICRP-2009^b, *Application of the Commission's Recommendations to the Protection of People Living in Long-term Contaminated Areas after a Nuclear Accident or Radiation Emergency*, ICRP Publication, 111. Ann. ICRP 39(3), 2009.
- [4] ICRP-2007, *The 2007 Recommendations of the International Commission on Radiological Protection*, ICRP Publication, 103. Ann. ICRP 37(2-4), 2007.
- [5] ICRP-2011, *ICRP Comments on Fukushima Nuclear Power Plant Accident*, ICRP ref: 4847-5603-4313, 2011.
- [6] Walker, J.S., *Three Mile Island: A Nuclear Crisis in Historical Perspective*, Berkeley, CA, University of California Press, 2004.
- [7] Ingram, W.S., *The Chernobyl Nuclear Disaster*, New York, NY, Facts On File, 2005.
- [8] NDMA-2009, *Management of Nuclear and Radiological Emergencies*, New Delhi, India, National Disaster Management Authority, 2009.
- [9] EU-2002, *A European Manual for 'Off-site Emergency Planning and Response to Nuclear Accidents'*, SCK.CEN, Belgium, Belgian Nuclear Research Center, 2012.
- [10] UNSCEAR-2000, *Sources and Effects of Ionizing Radiation: Annex C, Exposures to the Public from Man-made Sources of Radiation*, New York, NY, United Nation Publication, United Nations Scientific Committee on the Effects of Atomic Radiation, 2000.
- [11] Schneider, T., *Rehabilitation of Living Conditions in Contaminated Territories: The ETHOS Approach*, IRPA-10, May 18, 2000, Hiroshima, Japan, 2000.
- [12] Cooper, J.R. *et al.*, *Radioactive Release in the Environment: Impact and Assessment*, Chichester, England, Wiley, 2003.
- [13] Pöschl, M. & Nollet, L.M.L., *Radionuclide Concentrations in Food and the Environment*, London, Taylor & Francis, 2007.
- [14] Tykva, R. & Berg, D., *Man-made and Natural Radioactivity in the Environment*, Dordrecht, The Netherlands, Kluwer Academic, 2004.
- [15] Badie, R. *et al.*, D., *Evaluation of Post-Accidental Rehabilitation Strategies*, IRPA-10, May 18, 2000, Hiroshima, Japan, 2000.
- [16] Nord-33, *Food Safety after Nuclear Accidents: A Nordic Model for National Response*, Stockholm, Sweden, Nordic Council of Ministers, 1992.
- [17] INFOSAN-2011, *Nuclear accidents and radioactive contamination of foods*, WHO & FAO joint report, 2011.
- [18] Faw, R.E. & Shultis, J.K., *Radiological Assessment: Sources and Exposures*, Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice-Hall, 1993.
- [19] Choppin, G. *et al.*, *Radiochemistry and Nuclear Chemistry (3rd ed.)*, Woburn, MA, Butterworth-Heinemann, 2002.
- [20] Byrnes, M.E., *Sampling and Surveying Radiological Environments*, Washington, D.C., Lewis Publishers, 2001.
- [21] IAEA-2005, *Environmental and Source Monitoring for Purposes of Radiation Protection*, RS-G-1.8, Vienna, International Atomic Energy Agency, 2005.
- [22] FAO/IAEA, *Preparedness and Response for a Nuclear or Radiological Emergency*, GS-R-2, Vienna, FAO /IAEA /ILO/ OECD(NEA)/ OCHA/ PAHO/ WHO, 2002.